

Arrest

nr. 88 187 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker wordt op 12 april 2012 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (onder de vorm van een bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Op 19/07/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *“Schending van 7, 62, 74/13 en 74/17 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 75§2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en van artikel 192 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Doordat, De beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...).*

Terwijl, Er niet in het minst rekening wordt gehouden met het feit dat de verzoekende partij nog steeds een procedure lopende heeft van regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; Dat de beslissing niet motiveert waarom er met deze procedure geen rekening dient te worden gehouden; Dat de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdelingen dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat hen een bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten; Dat iemand van het grondgebied verwijderen, terwijl deze ernstig ziek is of minstens niet wordt aangetoond dat hij dat niet is en de toegang tot de gezondheidszorgen in het land waarnaar hij zal worden gerepatrieerd, niet bij voorbaat verzekerd is, strijdig is met art. 3 E.V.R.M., dat krachtens art. 15 geen uitzonderingen kent; Dat in casu de verzoekende partij het recht moet hebben aan te tonen dat hij wel degelijk ernstig ziek is en/of dat het medisch niet verantwoord is hem te repatriëren en/of dat hij in Rusland geen toegang heeft tot de gezondheidszorgen op straffe van een schending van art. 13 E.V.R.M.; Dat immers ook het art. 3 E.V.R.M. een refoulementsverbod inhoudt (EHRM, 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk; EHRM 20 maart 1991, nr. 1557/89, Cruz Caras/Zweden).”

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft enige toelichting te verschaffen bij de opgeworpen schending van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Bij gebreke van enige weergave in de toelichting van het middel over de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels precies zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is. (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker het de schragende motieven van de voorliggende bestreden beslissing van 12 april 2012, met name dat er *“op 19 juli 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, alsook dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet, hij verblijft namelijk in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, hij is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*, niet als dusdanig betwist.

2.3. Waar verzoeker stelt dat *“er geen rekening wordt gehouden met het feit dat de verzoekende partij nog steeds een procedure lopende heeft van regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de beslissing niet motiveert waarom er met deze procedure geen rekening dient te worden gehouden”*, wijst de Raad op artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), waarop de bestreden beslissing gesteund is en dat als volgt bepaalt:

“§2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

2.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon derhalve, na vastgesteld te hebben dat de asielprocedure van verzoekster beëindigd was en dat verzoekster zich illegaal op het grondgebied ophoudt, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet haar het bevel geven om het grondgebied te verlaten. Gezien de afgesloten asielprocedure, maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijke onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist overigens niet het motief van de bestreden beslissing waarin vastgesteld wordt dat zijn asielprocedure beëindigd is en dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

2.4. Ten aanzien van de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om dieper in te gaan op deze opgeworpen schending. Terwijl een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104,674 dd. 14.03.2002).

2.5. De Raad begrijpt evenwel dat de kritiek van verzoeker er in wezen op neer komt dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden door de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten aan de persoon van verzoeker.

2.6. Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de Vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35). Dienaangaande wijst de Raad op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

2.7. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire

redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer. 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 15 van het EVRM. Dit artikel stelt dat *“in tijd van oorlog of in geval van enig andere algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt, iedere Hoge Verdragsluitende Partij maatregelen kan nemen die afwijken van zijn verplichtingen ingevolge dit Verdrag, voor zover de ernst van de situatie deze maatregelen strikt vereist en op voorwaarde dat deze niet in strijd zijn met andere verplichtingen die voortvloeien uit het internationale recht. De voorgaande bepaling staat geen enkele afwijking toe van Artikel 2, behalve ingeval van dood als gevolg van rechtmatige oorlogshandelingen, en van de Artikelen 3, 4 (eerste lid), en 7.”*

2.9. Verzoeker laat vooreerst na enige toelichting te verschaffen bij de opgeworpen schending van dit artikel 15 in combinatie met de schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen de ontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel op de helling zet. In zoverre de Raad begrijpt dat verzoeker hiermee de nadruk wenste te leggen op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en het feit dat geen enkele afwijking van artikel 3 EVRM toegestaan is, ook niet in tijd van oorlog of noodtoestand, mist het middel evenwel duidelijke feitelijke en, gelet op de bespreking supra, tevens juridische grondslag.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC